

DJEČAK ŽELI USMJERITI LJUDE NA PRAVI PUT TE POSTAVITI NOVE KRITERIJE ŽIVOTA

Neobični dječak kritizira današnji način života te nam nudi odgovore na sva naša pitanja

Život je poput pustinje, negdje postoji izvor

Često mi se dogodi da, kad trebam nešto napisati, trebam mir da bih našla inspiraciju. U takvim slučajevima najčešće odem nekamo gdje se ne čuje zvuk automobila i buke, gdje se nikome ne žuri te gdje mogu u miru razmišljati, bez ičega što može skrenuti moje misli. Sjela sam na klupicu u šumi, koja se nalazi u blizini moje kuće, a opet daleko od stresa i grada. Uživala sam na proljetnom suncu i odlutala u mislima, razmišljajući o lektiri koju sam nedavno pročitala. Tad sam ga ugledala, ispred mene stajao je baš on, dječak po imenu Mali Princ. Neko vrijeme stajao je mirno, a zatim je sjeo kraj mene, držeći u ruci crtež i započeo razgovor. Bio je tužan i kada sam ga upitala što ga tišti, rekao mi je da je naš planet prekrasan, no da mu je žao da se ljudi o njemu ne brinu. I tako je započeo naš razgovor.

Kako to misliš “naš planet”, otkuda ti dolaziš?

Ja nisam odavde, došao sam iz svemira, s jednog malenog planeta. On nije ni približno prekrasan kao ovaj vaš. Samo mi je žao što vi to ne shvaćate.

Što nam predlažeš da učinimo u vezi toga?

Većina vas živi usmjereno samo na površinske vrijednosti, samo na ono što je oku vidljivo na površini, pogotovo odrasli. Jedino što njih zanima jest koliko su zaradili ili potrošili, koliko nešto košta i kolika je plaća drugih. Čak i kad imaju puno, to im nije dovoljno. Uz sve to još su često nesretni, namргоđeni ili negativni, kao da su se zaboravili smijati i kao da uživaju u prigovranju. Čini mi se nekad kao da uopće nisu živi, nego da netko njima upravlja, kao da nemaju konce svog života i svoje sreće u rukama.

Zar nisi imao prilike pronaći i pozitivne primjere?

Pozitivna su djeca jer je njihovo srce otvoreno i jer se ponašaju iskreno kako se osjećaju. Ona su vesela, vole jedni druge, lako opraštaju te se vesele i najmanjim stvarima i to nije ona lažna, prividna, sreća koju odrasli pokazuju, dječja sreća je istinska i uvijek prava. Odrasli od djece mogu puno toga naučiti.

Ipak, svijet nije uvijek samo sreća, moramo proći i kroz one tamne dijelove, kojih je svakim danom sve više. Što misliš o tome?

Mislim da je sve u očima promatrača i stavu koji zauzme jer nije svijet samo tama kako ga odrasli često doživljavaju i opisuju. Znam da ponekad može biti teško, no kroz takve situacije se može proći, uvijek postoji rješenje, uvijek se možemo potruditi i napraviti promjenu, pomoći, razvijati se. Mislim da djeca imaju puno bolji pogled na svijet što se tiče toga, jer iako i oni nekad prolaze kroz teške trenutke, većinu vremena imaju osmijeh na licu i ne odustaju lako.

Zar ne misliš da se način na koji odrasli vide svijet razlikuje od dječjeg zbog njihovog životnog iskustva? Odrasli su proživjeli puno toga te ih je to onda oblikovalo u takve kakvi jesu. Djeca ne znaju koliko život može biti težak pa nemaju puno razloga za brigu.

Gledaj na to ovako, sve će ti u životu biti lakše ako izazovima pristupaš na pozitivan način. Znaš li zašto se djeca stalno smiju? Jer im mozak još nije preopterećen negativom. Kad oni upoznaju nekoga, jedino što ih zanima jest vole li se igrati i trčati, žele li se s njima družiti i samo tako oni kreću u pustolovinu i postaju nerazdvojni prijatelji, a kod odraslih? Kad odrasli nekog upoznaju, odmah ih zanima kako te osoba izgleda, koliko zarađuje, gdje živi, kako živi i druge nebitne stvari, stalno analiziraju svoj idući pokret ili rečenicu te se previše brinu o svemu i stvaraju si ograničenja, blokiraju sami sebe. Zamisli da je život pustinja, svima se čini beskrajnom i suhom, no ono što ju čini lijepom jest saznanje da su u njoj skriveni izvori.

A što se zbiva kada nema više vode? U pustinji nemaš puno vremena jer brzo ožedniš te gubiš energiju. Što se dogodi s onima koji ne nađu izvor?

Ako na to gledaš takvim stavom, naravno da nećeš ništa postići. Uvijek moraš u sebe vjerovati i uspjeh ćeš. Uvijek postoji mogućnost i rješenja, ali potrebno je ne odustati i potruditi se.

Što ako vjerujem, no vode mi nestane prebrzo te izvor ne nađem?

Uvijek je bolje pokušati, makar i ne uspio. Nikad ne treba odustati prije nego što si uopće probao jer nikada nećeš postići ništa. Čak i da ti vrijeme istekne, a ti nisi našao izvor, možeš reći sam sebi da si barem pokušao. Napravio si puno više nego netko tko je odmah odustao i na to trebaš biti ponosan.

Koji je tvoj zaključak, koja je pouka?

Život je kao pustinja, svima se čini beskrajnom i suhom, no ono što ju čini lijepom jest saznanje da su u njoj skriveni izvori. Taj izvor bi svi trebali pokušati naći, makar i ne uspjeli. Uvijek treba pokušati. Rekao bih da svatko ima jednu ružu, na primjer, moja ruža je moja odgovornost. Ta ruža predstavlja dijete. Ako želim da ona iz male klice postane prekrasan, mirisan, cvijet, trebam ju zalijevati, stavljati na sunce i općenito se o njoj brinuti, isto tako i s djecom. Ako želiš da tvoje dijete postane pošten i iskren čovjek, moraš se za to ti sam pobrinuti, jer se ruža sama za sebe ne može brinuti. Ta ruža treba tvoju pažnju i tvoju ljubav da bi mogla rasti. Sama si namenula da svijet i ništa na njemu nije savršeno, to je i poanta. Nikad ne znaš što te čeka i u toj je neizvjesnosti i čar života, naravno ima dijelova koje nitko ne voli, ima tužnih situacija, zahtjevnih životnih perioda, no ima i sretnih, a naš je glavni cilj nositi se sa svime time, truditi se i ne odustajati te pronaći u životu ljubav i sreću.

Nina F-, 8. b